

Ohjeet tiivistelmän laatimiseen

Tiivistelmä on työn asiasisällön kuvaus, josta käy selville tutkimuskohde, tutkimuksen tarkoitus, käytetyt tutkimusmenetelmät ja tärkeimmät saavutetut tulokset sekä tärkeimmät käytetyt lähteet. Tyypillinen tiivistelmä on pituudeltaan noin 250–400 sanaa tai yksi liuska. Nyrkkisääntönä on, että osien laajuuden tulee olla suhteessa toisiinsa sen mukaan, mikä niiden painoarvo on itse tutkielmassa. Siten yleisperiaatteena on, että tiivistelmä painottuu tutkimustulosten esittelyyn, mutta joskus esim. metodin käsittelykin voi saada runsaammin tilaa.

Hyvä tiivistelmä on

- suppea mutta riittävän tarkka kuvaus tutkielmasta
- toimiva itsenäisenä tekstinä
- teksti, jonka perusteella lukija saa kattavan kokonaiskäsityksen päätekstistä sitä lukematta
- täydellisin lausein kirjoitettu (ei ranskalaisia viivoja tms.)
- mielekkäiksi kappaleiksi jäsenyvä
- koherentti ja sidosteinen tekstikokonaisuus sekä
- aikamuodoiltaan johdonmukainen.

Hyvä tiivistelmä ei

- sisällä lähdeviitteitä
- sisällä kursivoitteja, harvennuksia, lihavoitteja tms. tekstuaalisia korostuskeinoja
- sisällä vakiintumattomia termejä tai lyhenteitä
- sisällä taulukoita tai kuvioita
- sisällä yksityiskohtia, jotka lukijalle avautuakseen kaipaavat tuekseen taulukon tai kuvion.

Koska tiivistelmä on tutkielma pienenä osana, jokaisen sanan on liuskalle mahtuakseen oltava harkittu. Turvallisinta on noudattaa perinteistä, niin sanottua IMRD-rakennetta (*introduction, methods, results, discussion*). Voit käyttää kappalejakoja osien jäsentelyyn esimerkiksi seuraavalla tavalla:

- 1. kappale: työn tausta tai lähtökohdat ja tavoite
- 2. kappale: metodi ja aineisto
- 3. kappale: keskeiset tulokset
- 4. kappale: johtopäätökset

Osa kandidaatintutkielmista on tyypiltään kirjallisuuskatsauksia, eli niissä ei ole varsinaista (empiiristä) tutkimusaineistoa. Tällöin käsittelyosion voi rakentaa esimerkiksi temaattisesti tarkasteltavia aiheita mukaillen tai niin, että ensin esitellään keskeiset lähteet tai teoriat ja sitten keskeiset tulokset. Alla on yksi esimerkki kirjallisuuskatsauksen tiivistelmän rakenteesta:

- 1. kappale: työn tausta tai lähtökohdat ja tavoite
- 2. ja 3. kappale: keskeisten teorioiden ja kirjallisuuden esittely ja/tai keskeiset tulokset
- 4. kappale: johtopäätökset

Toisin kuin tutkielmatekstissä, tiivistelmässä kirjoittajan persoona on tarkoituksenmukaista häivyttää, koska kyseessä on referoiva teksti (vrt. *aineiston analyysin perusteella tulon siihen tulokseen, että -- -- → aineiston avulla päädytään tulokseen, että -- --*). Tutkimustulokset pitävät paikkansa ajattomasti, ja siksi niiden referoinnissa on tarkoituksenmukaista käyttää preesensia. Kuitenkin silloin, kun selostetaan raportointia edeltäneitä työvaiheita, kuten analyysiprosessia tai aineiston keruuta, käytetään imperfektia: esim. *haastateltavat valittiin satunnaisotannalla väestörekisteristä; tutkimukseen osallistuneista 62 % oli naisia*).

Tiivistelmä kirjoitetaan samalla kielellä kuin itse työ. Muulla kuin kotimaisella kielellä laadittuun opinnäytteeseen on suositeltavaa liittää suomen- tai ruotsinkielinen tiivistelmä sivu.

Opinnäytteen sisältöä kuvaileviksi avainsanoiksi on suositeltavaa valita Yleisen Suomalaisen Asiasanaston (YSA) sisältämiä termejä. Asiasanat kirjoitetaan asiasanakenttään kukin omalle rivilleen.

(Lähde: Kielijelppi. www.kielijelppi.fi Haettu 20.11.2013.)